

SLUNCE

*Sbírka žakovských básní a próz
ke Dni Země*

SLUNCE

Sbírka žakovských básní
a prózy ke Dni Země 2020

ZŠ Zruč nad Sázavou

– 2020 –

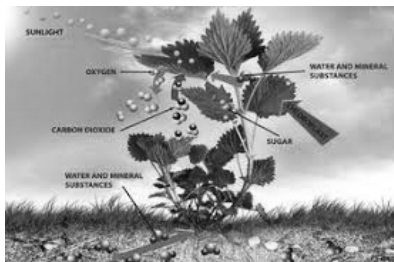
SLUNCE

VÝTVARNÁ A LITERÁRNÍ SOUTĚŽ KE DNI ZEMĚ 2020

Co tě napadne, když se řekne Slunce, sluníčko, slunéčko,...? Nějaká báseň, pohádka, příběh? Zauvažuj o Slunci, co o něm víš, jaký má význam pro život na Zemi? Víte, že je zdrojem téměř veškeré energie? Má podíl na vzniku pohonných látek (ropy, uhlí), elektřiny z uhlí, větru i vody. Dává solární energii. Zajišťuje růst potravy. Sluneční svit je zdravý pro tělo i duši. Anebo ne? Napadá tě nějaký příběh ze současnosti, minulosti nebo budoucnosti?

Nejvydařenější práce budou zaznamenány do sbírky. Některé opět zpracuje a předvede dramatický kroužek při oslavách Dne Země.

Výtvarnými díly vyzdobíme školu k příležitosti Mezinárodního dne Země, který je 22. 4. Nejlepší práce v jednotlivých kategoriích budou oceněny.

PS: Letos nám oslavu Dne Země narušil nouzový stav s distanční výukou kvůli koronavirové nákaze. Sbírka přesto bude a představení dramatického kroužku také. Připomeneme si letošní Den Země ještě jednou, po prázdninách.

Mgr. Pavla Císařová,
koordinátorka environmentální výchovy v ZŠ Zruč nad Sázavou

SLUNCE

MARIE BOUDNÍKOVÁ, 5.A

Sluníčko každé ráno vychází,
celý svět probouzí.
Pohladilo kytičky,
zvířátka i dětičky.

Sluníčko každou noc zapadá,
celý svět uspává.
Nandá si noční čepeček,
Vystřídá ho měsíček.

SLUNCE

EMA KELERSOVÁ, 5.A

Každý den slunce vstává,
radost i smutek panuje,
slunce nám sílu dává,
na nebi kraluje.

Někde je světlo, někde stín,
tak už to bývá,
lidé mají radost i splín.

SLUNCE JE RADOST

JAN BĚLINA, 5.A

Sluníčko svítí,
poroste kvítí.
Sluníčko hřeje,
na nás se směje.

Hřeje děti, pejsky i koníčky.
Svítí na lesy, louky i rybníčky.
Bez slunce na zemi život být nemůže.
Je stejně potřebné jak z deště kaluže.

ŽLUTÝ MÍČ

KOPÁČKOVÁ NIKOLA, 5.A

Co to na nás z nebe svítí?
Copak je ten žlutý míč?
V záři zlaté roste kvítí
a v noci je vždy pryč.

Holky, kluci, to je teplo,
když paprsek pěkně hřeje.
Ve dne nám všem dává světlo
a večer hezké sny přeje.

Když se s kapkami deště spojí,
vymaluje duhový luk.
Každou špatnou náladu zhojí,
má ho ráda holka i kluk.

Slunce, to je jasná zpráva,
uvidíme zase zrána.

ZLATÉ RÁNO

ADÉLA LIŠKOVÁ, 5.A

Na okno zaťukalo sluníčko,
nevím, co říci mi chtělo,
já otevřela oči maličko
a sluníčko radostí se chvělo.

Dneska bude slunný den,
od rána na zem rozhazuje zlato,
vše zdá se mi jak krásný sen
a já mu večer poděkuji za to.

SLUNCE JE HVĚZDA JASNÁ

ELLA MATOUŠOVÁ, 5.A

Sluníčko svítí, modré je nebe,
ty máš rád mě a já mám ráda tebe.
Do oken mi žluté paprsky svítí,
vidím i to rozkvetlé kvítí.

Slunce je hvězda jasná,
zářivá a tak krásná.
Bez ní by život na Zemi nebyl,
rostliny, zvířata, nikdo by nežil.

Paprsky žhavé svítí nám na svět,
jak je to krásné, dívat se na květ.
Večer zase všechno zhasne.
Ráno mě probudí sluníčko jasné.

SLUNÍČKO

PROISL FILIP, 5.A

Ráno slunce svítí,
v trávě voní kvítí.
Všichni vyjdou ven
kouknout se jak svítí jen.

Sluníčko poupátka otvírá,
rostliny rozkvétá.
Motýlek přiletí, odletí
A říká si: „To je hezký den“.

Když večer za obzor Slunce zalézá,
usínám v posteli, zhasínám lampičku
a říkám si: „ Zítřka zas půjdu za sluníčkem ven“.

O SLUNCI

MARIE TLÁŠKOVÁ, 5.A

Byla jednou potopa,
všude přšelo.
Řeka byla z potoka,
hezky nebylo.

Nebojte se, milé děti,
Slunce brzy vyleze.
Než uběhne druhá, třetí,
bude zas na obloze.

KAM SLUNCE CHODÍ SPÁT

DAVID VALÍK, 5.A

Já věděl bych moc rád,
kam Slunce chodí spát.
Zeptal jsem se ovce,
ta si dělá, co chce.

Zeptal jsem se medvěda,
potom děda Vševěda.
Já věděl bych moc rád,
kam Slunce chodí spát.

Zeptal jsem se kováře,
vysmál se mi do tváře.
Zeptal jsem se politika,
ten nic neví, jen mi tyká.

Já věděl bych moc rád,
kam Slunce chodí spát.
Zeptal jsem se Poláka,
toho Slunce neláká.

Zeptal jsem se Honzíka,
kam to Slunce utíká?
Já věděl bych moc rád,
Kam Slunce chodí spát.

Slunce chodí za kopec,
říká starý Japonec.
To je konec básničky,
tak běžte spát, dětičky.

CO DĚLÁ SLUNCE

MATĚJ GABKO, 5.A

Stalo se to v 7 ráno
kuře zvláště zapípalo,
uvidělo Slunce
a vzbudilo slepice.

Slunce svítí do dáli
vidí samé koráby,
rybičky z moře,
velbloudy z pouště.

Je to dlouhý let
obletí celý svět,
zaletí domů
pozdravit mámu.

Sní jednu štiku
v zeleném rendlíku,
potom jde spát
nemusíš se o něj bát.

Zítra zas vysvitne
krásně jak obvykle.
Děti to potěší,
už se také těším.

BÁSNIČKA – SLUNCE

PETRA KAROLÍNA KIEDROŇOVÁ, 6.A

Svítí, svítí sluníčko
pořád jenom maličko.
Mraky sluce zahalí,
protože je pomalý.

Nastavuji slunci tvář,
chci cítit jeho teplou zář.
Jeho sílu, jeho moc,
Než zahalí ho temná noc.

SLUNCE

ANNA BOUMOVÁ, 6.A

Jsem Slunce. Ano, ta velká žlutá žhnoucí koule ve vesmíru. Správně byste mě měli nazývat hvězdou, ale žhnoucí koule je taky fajn. Ale bylo bych radši za název Velká žhnoucí koule ve vesmíru, která je nezbytná k životu a má podíl na vzniku pohonných látek a solární energie atd. Nevěříte? Možná si někteří lidé přivlastňují moje zásluhy, nevím, jak to u vás na planetě Zemi chodí. Jenže mám pocit, že už jsem vám lhostejné, jako nadměrné produkování škodlivých plynů do ovzduší. Je mi líto, že svou planetu takhle ničíte. Samozřejmě, někteří z vás, se proti tomu snažíte bojovat, ale myslím, že máte už předem prohraný boj. Ale kdo ví. Třeba se i ti hlupáci stanou rozumnějšími.

Nechci se vychloubat, ale beze mě by rostliny nefotosyntetizovaly. Těžké slovo, vidíte? Znamená to proces, kdy rostliny přijímají oxid uhličitý, vyrábějí organické látky a vylučují jako odpad kyslík. Bez kyslíku byste také nemohli žít, stejně jako bez slunečního záření a tepla. Ze slunečního záření také získáváte energii. Zkrátka byste nemohli žít bez Slunce. Ale to ví snad každý. Tedy doufám. Připadá mi, že se nad tím nijak moc nezamýšlíte.

V létě zářím nejvíc. Radím vám, abyste se mazali opalovacími krémy, protože kdybyste to neudělali a přesto se opalovali, mohli byste se spálit. Kůže po spálení svědí a pálí a to není zrovna dvakrát příjemné. Ale sluneční záření je i zdravé. Pomáhá ve vás tvořit vitamin D, který je důležitý pro správné fungování imunitního systému a vývoj kostí. Moje světlo k vám na Zemi dorazí asi za 8 minut.

Jsem středem soustavy planet, která je pojmenována po mně. Sluneční soustava. Jediná planeta Země je ode mně vzdálena tak akorát, aby se na ní dalo žít. Není tam ani příliš velké teplo jako na Venuši, ani příliš velká zima jako na Marsu. Proto tam pomalu a dlouho vznikaly podmínky pro život a já jsem k tomu napomáhalo. To bylo už hodně dávno. Ale jako všichni musím jednou zemřít. Někteří lidé tvrdí, že za pár miliard let se budu pomalu roztahovat a pohlcovat planety. To není nenasatnost, to je věda. Poté vyhasnu a stane se ze mně bílý

trpaslík, co není větší než Země. Doufám, že si do té doby lidé uvědomí, že ničí svou krásnou planetu a začnou bojovat spolu s těmi, kteří se o to pokouší už dávno. Ale kdo ví.....?

NAŠE SLUNÍČKO

ELEN KUBÍČKOVÁ, 6.A

Slunce, slunko , sluníčko,
posviť nám na svou záhadu malička.

Jsi pro zemi jak velká svíčka,
kreslíme tě rádi od malička.

Stejně, jako svíčky oheň, jsi dobrý sluha i špatný pán,
a to hned pozná každý, kdo není namazán.

Přesto tě máme rádi a za mnohé ti vděčíme.
Když zmizíš někde v dáli, hned u kamen a v peřinách se krčíme.

Jsi pasáček beránků, mráčeků malých,
tak nám je někdy pošli, zemi je potřeba občas i zalít.

Takže v tom žádná záhada není,
bez tebe prostě k žití tu není.

SLUNCE

TEREZA LAPÁČKOVÁ, 6.A

Vypravěč: „Bylo, nebylo, jednoho dne za mořem Mona bylo malé království Slunce. Všichni tu byli šťastní, rostliny kvetly a všeho bylo dost. Jednoho dne si děti hrály v lese, a tam našly chrám. Když ho šly prozkoumat, našly tam malou kouli. Jedno z nich ji popadlo a v tu chvíli udeřil blesk. Všechny se strašně lekly. Ale ještě víc, když koule zmizela a místo ní tam stála dívka. Byla krásná, oči jako med, vlasy jako slunce zlaté a šaty jakbysmet. Konečně asi po dvou minutách, co se na sebe jen koukaly, se jedna dívka zeptala:

Anička: „Jak se jmenuješ?“

Vypravěč: „A než stihla dívka něco říct, všude nastala tma. Děti se lekly, na tmou nebyly zvyklé i v noci bylo jen lehce šero.“

Slunce: „Jmenuji se Slunce a tím, že jste tu kouli zvedly, jste mě přivolaly na zem a pokud se nevrátím na své místo do dvou dnů, bude tu navždy hrozná tma.“

Vypravěč: „Děti se jen nevěřičně koukaly, a pak ...“

Mirek: „Kde ta koule je?“

Slunce: „Najdu ji, ale kdo ji sem donese.“

Adam: „Přece ty.“

Slunce: „Jenže já se jí nesmím dotknout.“

Mirek: „To by byl problém, tak my tedy půjdeme s tebou.“

Slunce: „Dobrá tedy, sežeňte mi prosím, mapu království a loď.“

Mirek: „Na co loď?“

Slunce: „Uvidíte.“

Vypravěč: „Když všechno sehnali, Slunce jim ukázalo, kudy půjdou.“

Slunce: „Vidíte tenhle ostrov?“

Adam: „A jó, nikdy jsem si ho nevšiml.“

Slunce: „No tak uprostřed něj je stejný chrám, ale chrám noci. Podle toho kde ta koule je, tak to tu vypadá. Jenže pře nést ji tam je jednoduché, ale zpátky obtížné.“

Mirek: „Tak, vyrazíme.“

Anička: „Ale co rodiče?“
Slunce: „Nevšimli jste si, že je kolem nějaké moc velké ticho?“
Mirek: „Ano, ale proč?“
Slunce: „Dospělí v noci spí.“
Mirek: „Takže tu máme další důvod, proč vše napravit.“
Sofie: „A jak poznáme, že uběhly dva dny?“
Slunce: „Nepoznáme.“
Vypravěč: „Všichni přišli k lodi.“
Slunce: „Dobře, všichni nasedat. Umí někdo z vás s lodí?“
Mirek: „Já ano, můj táta je moře plavec.“
Slunce: „Super.“
Vypravěč: „Po dvou hodinách přišla hrozná bouře, všichni se pokoušeli držet, ale bylo to těžké.“
Sofie: „Už tam budeme.“
Anička: „Co to je před námi?“
Slunce: „To je vodní drak, hlídá ostrov.“
Vypravěč: „Mirek popadl meč a snažil se draka bodnout.“
Slunce: „Miř na oči, pak ho teprve tref do srdce.“
Vypravěč: „Mirek nebojácně bojoval, až draka zabil.“

Když dopluli na ostrov, vše se zdálo, že je v pořádku. Ale jelikož byli všichni unavení, rozdělili si hlídky a šli spát. Slunce mělo hlídku jako první, ale Mirek stále nemohl usnout.

Mirek: „Slunce, ty záříš!“
Slunce: „Asi už půl minuty, nevím co to je, ale tuším.“
Mirek: „Co to bylo, něco se tam pohnulo.“
Slunce: „To se ti jen zdálo.“
Mirek: „Hele, už nesvítil.“
Slunce: „Tak je to pravda, svítila jsem přesně minutu, jeden den uběhl, musíme vyrazit brzo.“
Mirek: „Je tam někdo?“
Slunce: „Neboj, nic tam není.“
Vypravěč: „Něco vyskočilo z křoví.“
Mirek: „Jsi si tak jistá?“
Slunce: „Stůj, říkám stůj.“
Vypravěč: „Mirek popadl pochodeň a zvíře se skulilo.“
Mirek: „Bojí se světla, zkus se rozzářit.“

Slunce: „To nejde.“
Vypravěč: „Ale jde, z ničeho nic se Slunce rozzářilo a stvůra utekla.“
Slunce: „To je super.“
Mirek: „Zjistili jsme jejich slabinu, nikdy neviděli světlo.“
Vypravěč: „Když se všichni prostřídali, vyrazili.“
Sofie: „Konečně, našli jsme ten chrám.“
Vypravěč: „Ale mělo to háček, nebyli jediní, co chtěli tu kouli, i jeden kouzelník ji chtěl.“
Kouzelník: „Ta koule je moje.“
Mirek: „Ne, to není, je naše.“
Kouzelník: „Rinopa.“
Slunce: „Mirku né!“
Vypravěč: „Mirek se proměnil na kámen.“
Kouzelník: „Hahahá, rinopa, rinopa, rinopa, rinopa, rinopa, rinopa, co, proč to nefunguje?“
Slunce: „Jsem totiž Slunce.“
Kouzelník: „To ne, to je ale jedno, stejně se koule nesmíš dotknout.“
Slunce: „Sakra.“
Kouzelník: „Hahahahahá.“
Vypravěč: „Kouzelník sáhl po kouli, už ji držel a Slunce se na to jen smutně koukalo, nemohlo nic dělat. Jenže kouzelník se rozplynul v prach a všichni se proměnili zpátky.“
Adam: „Jak je to možné?“
Slunce: „Té koule se nesmí dotknout žádná kouzelná bytost, já to věděla, ale snad nebudu hloupá a neřeknu mu to.“
Anička: „Beru kouli a jdeme.“
Vypravěč: „Popadli kouli a pluli domů. Když stáli u chrámu, všichni se chtěli rozloučit, ale nebyl čas.“
Slunce: „Děkuju, že jste mi pomohli, kéž by mohlo být světlo na zemi a já tu mohla zůstat, kéž by!„
Mirek: „Jdu na to.“
Slunce: „Sbohem!“

Mirek položil kouli na své místo a znovu udeřil blesk, světlo se opět navrátilo na svět, a ... Slunce tam zůstalo. Všichni byli nadšení, hlavně Slunce a Mirek. Když Mirek konečně Slunci vyznal lásku, zůstali spolu až do smrti.

PŘÍRODA A JÁ

DENIS JIRAVA, 6.B

V přírodě rád pomáhám zvířatům, pomáhám třeba tím, že chodíme čistit potok.

Na stromy dáváme krmítka a plníme potravou krmelce.

Také odnášíme odpadky z lesa, a tím se pak zvířatům v lese lépe žije.

S těmi od-

padky je to těžké, protože to musíme dělat pořád znova. Lidé jsou líní a nezodpovědní a pořád nechápou, že odpadky do lesa nepatří. Je to pořád dokola,

tak jak potom tady máme žít?

Mnoho lidí není k přírodě ohleduplných, ničí houby, odřezávají stromky a to přírodě určitě nijak neprospěje.

Měli jsme ve škole takový program o ptáčcích, kde jsem se hodně dozvěděl o tom, jaké krmítko udělat pro ptáky a jak je krmit. Viděli jsme živého stehlíka a strakapouda a také hrdličku. Určitě je to těžké, aby mláďata v přírodě přežila, tak jim musíme nějak pomáhat, třeba je krmit nebo jim udělat pítka na zahradě.

PROCHÁZKA PŘÍRODOU

ZBYNĚK PĚKNÝ, 7.A

Rád chodím s tátou k dědovi, ale tátovi se nelíbí, že po cestě jsou poházené

různé odpadky, petlahve, pytlíky od brambůrků, igelitové sáčky.

Na konci lesní stezky je skládka a podél silnice prostě hnus. Tátovi kamarádi někdy chodí tou cestou s pytli a sbírají odpadky, aby se tam dalo volně chodit a zvíř tam mohla žít.

Někdy už se na to dívají smutně, že tam nějakí lidé zase udělali větší bordel než předtím. Mě už to také někdy štve, že se ti lidé asi nikdy nezmění. Měli by dostat pokutu, protože se mi nezdá fér, že někdo obětoval své volno, aby uklidil odpadky a další den je to stejné. Je divné, že se nikdy lidé nepoučí a nepochopí, že to pořád po nich musí někdo uklízet. To mi vážně pak přijde zbytečné to pořád dokola uklízet.

SLUNCE

PETRÍK ADAM, 7.B

Co je Slunce? – To všichni víme. Je to velká žhavá hvězda složená z vodíku, hélia a jiných plynů. Slunce vzniklo před 4,6 miliardami let z molekulárního prachu, z něhož vznikla i celá naše sluneční soustava. Od planety Země je Slunce vzdáleno 150 000 000km.

Proč Slunce potřebujeme? – Slunce nám dává teplo, světlo a energii. Díky tomu vidíme, jak se na jaře probouzí příroda, rodí se mláďata, v létě dozrává obilí, ovoce, zelenina, na podzim opadává listí a zvířata se chystají k zimnímu spánku, v zimě příroda odpočívá. Sluneční záření umíme zpracovat pomocí solárních panelů na elektřinu a teplo. Možná v blízké budoucnosti budou automobily využívat sluneční energii.

Co kdyby náhle Slunce zhaslo? – Představte si, ráno se probudíte a všude je tma. Země by se začala ochlazovat, nebyla by možnost žádné obživy. Začali by umírat živočichové a rostliny a naše planeta by byla po čase ledová koule. Přejme si, aby Slunce nikdy nezhaslo.

NAŠE SLUNCE

ANDĚL JAKUB, 7.B

Slunce, to je vážná věc,
řekneme si o něm dnes.
Je to hvězda největší,
mnozí z nás to netuší.

Blahodárný vliv
může na nás mít,
spektrální třídy G2V
– žlutý trpaslík.

Paprsky nás polechtá,
nikdo se však nechechtá.
Jsme moc rádi, že ho máme,
proto radši nereptáme.

I když někdy naštvete nás.
Na plovárnu chcem jít zas,
za mraky se schová však,
my čekáme, až vyjde pak.

Jindy zas moc pálí,
přesto ho všichni chválí.
Kdyby tady nebylo,
nic by tady nežilo.

Tak ať svítí stovky let,
nesmí přece zahálet.

GLOBÁLNÍ OTEPLOVÁNÍ

PETR JENÍK, 7.A

Tají ledovce.
Benátky leží v potoce.
Lední medvědi cestují,
na krách rádi nocují,
jenže jim brzy roztají.

V Pekingu se nedá žít,
o čistém vzduch mohou snít.
Sníh za chvíli nebude,
a náhražky nechceme.

Snažíme se přírodu zachránit,
ale továrny nelze zastavit,
znečišťují životní prostředí,
přestože se nám to nelíbí.

Pořád se jen vymlouváme,
až na to jednou doplatíme,
až ptáci budou zdechlinou
pak lidé také zahynou.

Snad se nám to stát nemusí,
že se tu člověk zadusí,
mělo by se něco udělat,
hlavně se na to jen nedívat.

SLUNCE

KRISTÝNA ANDRLOVÁ, 7.B

Sedím tu sama u řeky Sázavy,
a něco mi nejde do hlavy.
I když se to nezdá
slunce je naše nejbližší hvězda.

Slunce hřeje, svítí, známo je ti,
je zdrojem života i smrti.
Dává vše, co potřebujem k žití.
Je však pravda, že slunce víc než dříve svítí.

Sedím tu sama u řeky Sázavy,
a jedno mi nejde do hlavy.
Kladu si otázku, i když se to nezdá
budem tu my i naše nejbližší hvězda?

NEOČEKÁVANÁ CESTA

DŘEVIKOVSKÁ CECÍLIE, 7.B

Osnova:

1. Úvod
2. Sluneční soustava
3. Tornádo
4. Záhadná planeta
5. Nečekané setkání
6. Zase doma

Dnes vám budu vyprávět o 3 kamarádech, kteří zažijí velké nečekané dobrodružství.

Sluneční soustavu tvoří 8 planet. Na jedné žijí malí tvorečkové, kteří si říkají umoni. Umoni žijí na planetě Saturn.

Mezi umony patří 3 kamarádi: Charlie, Ben a Andrea. Říkají si nerozlučná trojka. Jednou se přes Saturn přehnalo tornádo. Charlie byla zrovna venku, když zaslechla hřmění. Zvedal se vítr. Charlie se ohlédla, a spatřila velký točící se vír větru, který se blížil. Volá Bena a Andreu. „Rychle, pobězte sem! Koukejte!“ Všichni pohlédli na neznámý úkaz. Ben vyhrkl: „Rychle, schovejme se do sklepa!“ Všichni běželi, ale Charlie zakopla o kámen a spadla. Ben a Andrea byli už skoro u sklepa, když si všimli, že ztratili Charlie. Otočili se a viděli ji, jak leží na zemi a brečí. Oba se obrátili a běželi pro ni. Znovu se utíkají skryt, ale tornádo už je moc blízko. Charlie je nejmladší, už nemůže. Tornádo je pomalu vsálo do sebe a nese daleko, až na další planetu Jupiter.

Cestu přežili, nic se jim nestalo, pomalu se rozhlíželi po neznámé planetě. Všem se zdála obrovitánská, ale všude bylo takové pusto a prázdko. Přáli si být zase doma.

Najednou v paprsku Slunce spatřili malého mužička. Všichni se k němu přiblížili a Andrea se zeptala: „Dobrý den, jak se jmenuješ? My

jsme Andrea, Charlie a Ben“ „„ Já“, odpověděl mužík „„ se jmenuji Malý Princ.“ Všichni umoni rádi čtou, a tak všichni znají Malého Prince nebo o něm alespoň slyšeli. Andree vrtalo hlavou, co tu dělá? Vždyť bydlí na malé planetě se svou růží. Asi umí cestovat vesmírem. Princ řekl: „Jestli se chcete dostat zpátky domů, můžu vám ukázat dveře, které vás tam dovedou!“ Všichni tři šťastně přikývli a šli za ním. Prošli dveřmi a ocitli se opět před svým domkem.

Byl to vskutku dobrodružný výlet. Ještě že jim Slunce ukázalo Malého Prince a on zase cestu domů.

SLUNCE A MRÁČEK

JIŘÍ FILIP, 7.B

Byl krásný slunečný den, sluníčko svítilo na obloze, nebyl ani jeden mráček. Zvířátkům se to moc líbilo, bylo jim teplo. Někomu se to ale nelíbilo! Byl to mráček. Připlul za sluníčkem a povídá: „Teď chci být na obloze zase já.“ Sluníčko ale nechtělo ze svého místa. Mráček se urazil a začal do sluníčka strkat a štouchat. Najednou se začalo měnit počasí jako o závod. Nejdříve zataženo, potom slunečno, zataženo, slunečno, až z té strkanice začalo pršet. Zvířátkům se to ale nelíbilo. Zajíček zavolal: „Neperte se, co kdybyste se domluvili a střídali se.“ Veverka povídá: „Jeden den sluníčko a druhý zase mráček.“ Všem se ten nápad moc líbil. Sluníčko si šlo lehnout a mráček se z oblohy díval na zvířátka dolů na zem. Druhý den to bylo obráceně. Všichni měli radost, že se tak dobře domluvili.

SLUNCE

VOJTĚCH FÖRSTER, 7.B

David spolu s kamarády Filipem a Tomášem tvořili tříčlennou partu. Byl slunný letní den a chlapci byli právě venku. Bez cíle se procházeli krajinou a hovořili o různých věcech. Filip se začal znuděně prohrabávat v kapsách, a protože byl, dalo by se říci šprt, ani ho moc neudivilo, když v jedné z nich našel lupu. O mnoho divočejší Tomáš už začal přemítat, co se s takovou lupou dá dělat, ale byl to David, který vykřikl: „Víte, jak nám ve škole říkali, že pomocí slunce, které bude svítit přes lupu, můžeme založit oheň? Mohli bysme pomocí lupy zkusit zapálit třeba trs trávy. Stejně tu jen tak chodíme sem a tam a nevíme, čeho bysme se chytli“. Ostatní se toho nápadu ihned chopili. A už začaly první pokusy. Nejprve to nešlo, následně to začalo kouřit a asi po 20 minutách čekání se Filipovi trs opravdu rozhořel. „Ale ne!“ zvolal Filip. Lekl se a trávu upustil. A ta začala zapalovat okolí. Kluci strnuli. Nemysleli si, že se to povede. Netušili, co dělat. Kdo jim pomůže? Až David se vzpamatoval a zavolal na číslo 150. Ale mezitím už hořel velký kus louky a oheň mířil k lesu. Ještě že kluci stáli opodál. Hasiči měli s ohněm hodně práce, ale nakonec se ho podařilo uhasit. Kluci měli doma velký malér. Dostali vyhubováno a 3 týdny měli zakázanou veškerou elektroniku. Měli štěstí, že se nikomu nic nestalo. Proto nikdy nic nezapalujte v otevřené krajině plné suché trávy. Jedině s dospělou osobou!

SLUNÍČKO

ŠTĚPÁN KOPECKÝ, 7.B

Sluníčko celý den po obloze pluje
a paprsky vystrkuje.
Zahřeje nás, probudí,
dobrou náladu navodí.

Pluje, žhne, krásně svítí,
na louce potěší kvítí.
A když přijdou mraky,
spadnou kapky taky.

Záře se nám schová,
nálada upadá.
Když slunko do kapek zasvítí,
objeví se duha,
ta nad městem vykouzlí,
obraz jak od pána boha!!!

ZATMĚNÍ

VERONIKA ŠIMONOVÁ, 7.A

Našel v buši, našel křovák
od sluníčka prodlužovák,
byl na cestě za tetou,
přeseknul ho mačetou.

Slunce zhaslo, tma je všude,
tohle asi problém bude.
U šamana žádá radu,
ten mu strčil čokoládu.

Vrať se k drátu, propoj konce,
ať tu nejsme za pitomce.
Jak mu radil, udělal to,
ještě jedno selfíčko
a už svítí sluníčko.

A co vědci vážení ???
Prý to bylo zatmění...

PODSTATA SLUNCE

NERÁD MAREK, 8.A

Ani nevím, kde mám začít.
Proč je pro nás Slunce důležité?
Snad Vám tato fakta budou stačit,
nechte se překvapit a uvidíte.

Slunce nám posiluje imunitu,
dokonce posiluje i náš zrak.
To vše se děje za jeho svitu,
dokáže snižovat i krevní tlak.

Příznivě ovlivňuje naši náladu,
léčí různá onemocnění kůže,
v tom mi musíte dát za pravdu,
nemálo toho zmůže.

Měli bychom mu tedy poděkovat,
že pro nás každé ráno vychází.
Budeme ho potřebovat,
uchrání nás mnoha nesnází.

MONOLOG ŽÁKA O SLUNCI

TOMÁŠ PIVOŇKA, 8.A

(Žák přijde ze školy, odhodí tašku a sedne si na židli.) Áááh, ještě že mám dneska volno. (Zamyslí se a podívá se do svého úkolníčku.) Ne, počkat! Já jsem vlastně zítra zkoušený ze Slunce. (Odloží úkolníček a začne přemýšlet.) Tak co vůbec o Slunci vím? Je žlutý a svítí. (Podívá se do knihovničky, tam vidí jednu určitou knížku.) Vše o Slunci? No, to mě zajímá, co tady píšou. (Žák se začte do knížky a nachází zajímavé informace.) Je to hvězda? Já myslel, že je to planeta. Cože? Ona vznikla před 4 miliardami let? To jako vážně? (Poplácá se po rameni.) Takhle učitelku překvapím. Ta bude koukat, co vím. (V tu chvíli zacinká mobil.) Někdo něco napsal na školní skupinu! Prý že není nikdo zkoušený, ale že všichni o Slunci musí udělat písemný referát. (Hlavu zaboří do dlaní) Tak to abych všechno dělal od začátku.

SLUNCE

DAVID ŠULC, 8.A

Vládce v naší galaxii,
Bez něho bychom byli v anarchii,
Teplo a svit nám přináší,
Vzdálený obr v nepředstavitelné dálce.
Avšak jisté riziko obnáší,
Snad to nedospěje té fáze,
Možná že za miliony let,
Kvůli němu skončí celý svět.
Srážka s námi, nadměrné teploty,
Nebo bouchne, smaže naší planetu,
Náš osvoboditel nám dává okovy,
Smrti se dostane každému,
Jak se vyhnout problému?
Na to není řešení,
Holt budem obětováni osudu teplému,
Bude to rychle, stane se to rázem,
Stále lepší než zahynout mrazem.
Avšak neberte to zas tak vážně,
Navíc je to za dlouhý čas,
Všechny jsem vás vyděsil,
Chtěl jsem tím jen předat vzkaz,
Ale víte co? Vem to d'as!

SLUNCE

NATÁLIE JANEČKOVÁ, 8.A

Venku byla zima. Rosa se pomalu shromažďovala v trávě, v listech stromů a v malých pavučinkách. Všude bylo ticho a tma. Najednou jsem v dálce uslyšela zpěv ptáků. Viděla jsem lišky, jak vystrkují hlavy z úkrytů a protahují se. Vše se probouzelo k životu. Divila jsem se, ale pak jsem to uviděla. Vycházelo slunce. Ten pohled byl nádherný. Uvědomila jsem si, jak je slunce potřebné k životu. Udivovalo mě, jak nepřetržitě svítí a neztrácí krásu. Je zvláštní, že tak obrovská hvězda je stále nahoře a nespadne. Od té doby, když někdy čtu, jak někdo ukradl největší a nejcennější poklad na světě, vykouknu z okna a říkám si: „Jak to?“ Vždyť slunce je stále na obloze!

ALBERT EINSTEIN A SLUNCE: NEZVYKLÉ SETKÁNÍ

MARTIN ŠTICHAUER, 8.A

(Albert Einstein, nejslavnější fyzik všech dob, se po smrti cestou do nebe zastavuje na návštěvě u naší nejbližší hvězdy, aby si konečně ujasnil některé věci, na které za života ne a ne přijít...)

Einstein:

Vážené Slunce, jsem velmi rád, že se konečně setkáváme. I když mi trochu vadí, jak mi pořádá svítíte do očí. Připadám si jak u výslechu. Můžete chvíli přestat svítit jak měsíček na hnoji a vyslechnout mě?

Slunce:

Promiňte, a vy jste kdo?

Einstein:

Pro boha, vy to jako nevíte? Já jsem přece nejslavnější fyzik na světě. Přišel jsem na spoustu figlů, které na nás příroda nastražila, mimo jiné jsem taky přišel na to, že čas je relativní a že energie je vlastně totéž jako jedna těžká popelnice krát rychlost světla na druhou...

Slunce:

Dovolte, abych se zasmálo. Už si trochu vybavuju, že se před pár lety, někde uprostřed toho vašeho 20. století, mezi námi hvězdami říkalo, že možná tam na Zemi někdo přišel na to, že světlo, které vám tam posíláme, se po cestě strašně loudá a že by mohlo maličko přidat. Obvykle totiž hvězdy mezitím vyhasnou, chcípnou jak prašivky, když vy si tam dole užíváte, jak hezky svítěj... No, takových lidských omylů my jsme tu nahoře už slyšely.

Einstein:

Ovšem, naše věda není bezchybná, pořád jen tápeme. Kdybyste, milé Slunce, vědělo, jaké nesmysly tam dole ti vědci pořád říkají! Například tvrdí, že prý jednou vyhasnete, to bych se teda divil...

Slunce:

To je to pravda...

Einstein:

Cože? To jako fakt? A já pitomec myslel, že to je další z našich omylů... To mi teda musíte vysvětlit.

Slunce:

Na tom není nic k vysvětlování. Sám přece víte, že to světlo, co hvězdy posílají dolů, cestuje a že hvězdy, když už toho svícení maj plný zuby, vyhasnou, protože už nemají, co by posílaly...

Einstein:

Ano, to vím dobře, sám jsem k téhle teorii nejspíš asi přispěl (sám si úplně nemůžu vzpomenout. Přece jen mi to po smrti moc nemyslí...), ale Vy jste Slunce něco jiného, ne?

Slunce:

Jak něco jiného? Já jsem přece taky hvězda, jen o trochu větší – i když se to spíš vám tak jeví, protože jsem k Zemi blízko, abyste, chudáci, neumrzli. Jo a ty pitomci jako Greta nechápou, že to oteplování způsobuju já, občas. Pustím tam k vám víc tepla, ale to je tak jednou za vašich tisíc let...

Einstein:

Ty bláho, Slunce je hvězda, jo? Tak to jsem fakt nevěděl, já myslel, že jste, milé Slunce, ve skutečnosti něco jako planeta, akorát se žárovkou uvnitř...

Slunce:

Hm, to si myslelo dost lidí, než na to chudák Stephen Hawking přišel. Mimochodem byl dost blízko odhalení mnoha tajemství, možná víc

než vy sám tak jsme ho museli s pánem Bohem trochu znehybnit. Asi to bylo až moc kruté, ale to už je jedno. Brzy se uvidíte a můžete si o těch teoriích popovídat.

Einstein:

Co, tak on existuje i Bůh?

Slunce:

To teď nebudeme řešit, sám přece víte, že vaše teorie se nedají ověřit, možná jen vyvracet... Nechte se překvapit a postupujte dál k nebeské bráně.

Einstein:

Tak díky moc a přeji krásný slunečný den

Slunce:

Jak jinak...

SLUNCE

ONDŘEJ KLÁPA, 8.A

Když sluníčko ráno vstane,
solární panel roztaje,
vodu začne ohřívat
a já se mohu umývat.

Pak po celý den
ohřívá celičkou zem,
aby obilí mohlo růst
a já nemusel držet půst.

Slunce nám teplo dává,
dobře roste pod ním tráva.
Na té si pak můžem hrát
nebo třeba sportovat.

Slunce nechodí nikdy spát.
Musí i jinde světlo dát.
Aby lidé mohli pracovat,
zemi k lepšímu tvarovat.

Když sluníčko za obzor zajde,
tma si vládu nad krajinou
najde.
Jdeme radši všichni spát,
abychom ráno mohli brzy
vstát.

SLUNCE

VLADIMÍR KLOUDA, 8.A

Ráno, ráno, raničko,
hned jak vyjde sluníčko,
nakloním se rychle z okna
a hned zjistím denní program.

Slunce pálí jako oheň,
je to koule žhavá pec,
rychle sbalím jídlo, pití,
jdeme s partou za kopec.
Sluníčko ať pěkně svítí,
přespíme tam jasná věc.

Sluníčko je hvězdička,
tak už zavři očička,
ať se hezky vospinkáš
do rána, do ranička.

SLUNCE

VOJTA MĚŠŤÁNEK, 8.A

Co je Slunce?
Hvězda žhavá,
která v noci vždycky spává.
S prvním ranním rozbřeskem
polechtá nás paprskem.

Celý den nám pěkně svítí,
všude roste letní kvítí.
Slunce hřeje, opaluje,
po nebi si pěkně pluje.
Bez Slunce života není,
nálada se v špatnou mění.
Slunce je lék všemocný,
díky němu nejsme nemocní.

SLUNCE

DENISA FILIPOVÁ, 8.A

Kdo každé ráno vstává?
Kdo teplo světu dává?
Kdo dává život na Zemi?
Slunce!!!

Sluneční paprsky tmou noci ničí,
a to i když venku vítr fičí.
Poté noc promění se v den,
každého tvora je to sen.

Kdyby slunce nebylo,
těžko by se tu žilo.
Rostliny by nekvetly a nerostly,
zbledly by nám všechny porosty.

Slunce dává mnoho síly
i sluneční energii.
Mnoha lidem přináší spoustu víry,
některým i nostalgii.

SLUNCE

KATEŘINA FUCHSOVÁ, 8.B

Za sedmero horami a sedmero řekami žili v jednom království na okraji světa tři princové. První z nich, Měsíčník, byl vládcem Měsíce. Druhý z princů, Větrník, vládl větru. Třetí se jmenoval Slunečník a dokázal ovládat sluneční svit. Vládli spolu moudře a dokázali rozsoudit i ledasjaký spor.

Jednou pozdě v noci se k nim na audienci dostavila neznámá žena oděná v černých šatech. Když se jí Slunečník zeptal, co ji přivádí, uklonila se a předstoupila před něj. Pak udělala ještě dva kroky, natáhla ruku a stiskla tu jeho. Zvedl se vítr, prach, obloha se zatáhla a... Slunečník zmizel. Nastala tma.

Mezitím ve světě lidí začíná nový den. Honzu, který žije v malé vesničce uprostřed ničeho, probudil šum a hlasy lidí zvenku. „Honzo, vstávej!“ „Kolik je hodin?“, zeptá se sám sebe a po tmě se vypoťá z své skromné chaloupky. Lidé venku šeptají, mluví a někteří i křičí jeden přes druhého. Stojí v hloučku s loučemi v rukou. „Nevyšlo Slunce. Bude už kolem půl desátý a je pořád tma!“ Půl desáté? Vypadá to tady tak na půlnoc.

Uběhlo několik hodin, a pak už i dní, týdnů a měsíců. Slunce pořád ne vycházelo. Ptáci nezpívali, všude bylo podivné ticho. Obilí nevyrostlo, protože bez slunečního svitu lidé nic nevypěstují a potravu ubývalo. „To se nesmí takhle nechat,“ řekl si Honza. „Musím se aspoň pokusit něco udělat. Lidé už jsou zoufalí.“ usmyslel si a usnul.

Nevěděl, jestli se už probral nebo jestli se mu to zdá, najednou před ním stáli dva zvláště oděni muži. „Kdo jste..?“ zeptal se Honza. „Já jsem Měsíčník a tohle je Větrník. Našeho bratra, Slunečníka, uvěznila Tma na svém zámku. Chce ovládnout svět lidí. Jenom ty nám můžeš pomoci tím, že ho vysvobodíš z její moci.“ „Já? Já vám nijak pomoci nemůžu! Vždyť jsem nikde nebyl, ani za humny! Bydlím se slepicema. Akorát občas chodím hrát do hospody s místními piškvorky.“ „A přeci nám jen ty můžeš pomoci.“ nenechali se ti dva odradit. „Vezmeme tě k jejímu sídlu, ale dál už budeš muset pokračovat sám.“

Zničehonic se Honza objevil na nádvoří nějakého zámku. „A co mám

ted' dělat, vždyť se tu v té tmě o něco přerazím!?" chtěl se Honza zeptat, ale už ležel na zemi. V tu ránu se vedle něj se skřípěním otevřely dveře. Honza jimi prošel jen s lehkými zraněními a aniž to věděl, ocitl se v temné místnosti. Dveře se za ním zabouchly. „Šmarjá, je tu někdo?“ zavolal a na zdech místnosti vzplanulo několik pochodní. Před ním stála žena oblečená v černém. „Ty jsi ta Tma?“ Žena zamračene kývla. „Jsem potulný amatérský hráč piškvorek. Chceš si se mnou zahrát? Je to celkem sranda.“ Tmě se zablýsklo v očích. „O co?“ „Odměnu bych si s dovolením vybral sám“, povídá Honza. „A když prohraješ?“, ptá se Tma. „Budu tady muset zakopávat asi navěky, co?“ Tma na to „Hmmm, dobrá“.

Sedli si ke stolu, Tma vzala čtverečkovaný papír, který tam měla shodou okolností pro všechny případy připravený, vzali tužky a vylosovali si, kdo začne. Začala Tma křížkem. Honza nakreslil první kolečko. Hra se dramatovala. Najednou poryv větru rozrazil okenice (to Větrník!) a Tma se otočila. Honza namaloval dvě kolečka a Tma si toho nevšimla. Otočila se zpátky a zjistila, že prohraje. Jedním pohledem zhasla pochodně a chtěla našvindlovat křížek. Oknem však na papír dopadl měsíční paprsek (to Měsíčník) a Tma chtě-nechtě musela přiznat porážku. „Tak co si vybereš jako odměnu?“, zeptala se naštvane. „Jsem skromný, stačí mi jenom Slunečník, kterého vězníš, a sedmimílový boty“, odpověděl Honza. To Tma sice nečekala, ale hra je hra. V tu chvíli se všechno zalilo sluncem a Honza už překračoval hory a moře. A už si sedmimílovky zouval doma mezi slepicemi. Venku se začalo všechno zelenat, začali zpívat ptáčky a lidi se veselili.

O SLUNCI

FILIPOVÁ VERONIKA, 8.B

Vždycky, když jdu na procházku,
mám v hlavě stejnou otázku.
Proč je všude tolik kvítí a
proč slunce každý den svítí?

Možná že se vám to ani nezdá,
slunce je však naše hodná hvězda.
Hezky hřeje, hezky svítí,
bez ní se tu nedá žítí.

Někdy však, když zvednu zraky,
slunce nikde, samé mraky.
Vím, že se nic neděje,
že tam někde stejně je.

Každý večer, když se ztratí,
vím, že se zas ráno vrátí,
tak mu přeji, ať ještě hodně let
může každé ráno vycházet.

Až se jednou lidstvo ztratí
a na začátek se vše vrátí,
slunce by se tomu vůbec nedivilo,
vždyť tohle už tu mockrát bylo.

Bude svítit a hřát dál,
vždyť slunce je oblohy král.
Počká na déšť, staví duhu
a pomůže zrodit se novému druhu.

TŘI SLUNEČNÍ SKVRNY

HANA MELCROVÁ, 8.B

Bylo nebylo, spíše nebylo a nevědělo se, jestli vůbec bylo. V době, kdy ještě žily nadpřirozené bytosti, vzniklo včetně naší planety i Slunce. A jak se na něm objevil tři sluneční skvrny? To si tak jednou kdysi hodně dávno hrála skupina malých čertů. Čert Karel, čert Albert a čert Emanuel. Protože to byli čerti, tak neuměli nic jiného než škodit a vyvádět samé čertoviny. Což se na stvoření světa a vzniku Slunce podepsalo. Mělo to vliv na to, že se na mořích a oceánech tvoří nebezpečné vlny nebo také, že moře a oceány jsou slané, neboť naše známá trojice čertů do nich nasypala sůl.

Tenkrát, kdy se ještě nevědělo, jestli vůbec něco bude, se parta čertů rozhodla, že se jim Slunce bez obličeje nelíbí. Tak vzali štafle a černý fix a vydali se na nejvyšší horu tehdejšího světa. Postavili štafle a nejstarší čert Karel vylezl pomalu ke Slunci. Čert Albert mu podal fix a Karel se dal do kreslení obličeje. Poté slezl dolů za Albertem a Emanuelem. Společně se dívali na tu krásu, jenže pak jim došlo, jaký z toho může být průšvih. Vzali tedy štafle, kýbl a hadr, Karel opět vylezl ke Slunci a začal své čmáranice čistit. Když si myslel, že už je Slunce krásně čisté, slezl dolů. Jak se tak dívali, všimli si, že po jejich námaze zbyly fleky. A od té doby máme na Slunci tři sluneční skvrny.

ÓDA NA SLUNCE

JANATA JAKUB, 8.B

Na obloze slunce svítí,
umožňuje nám to žítí.
Kdyby slunce nebylo,
zle by se nám dařilo.

Slunce, to je naše hvězda,
kolem něho krouží planety,
i když se to mnohdy nezdá,
vše to vzniklo před lety.

Díky slunci máme světlo,
jinak by tu byla noc.
Paprsky dávají teplo,
bez nich by byla zima, moc.

V noci slunce střídá měsíc,
naše malá družice,
v úplňku nám svítí nejvíc,
jsou nerozlučná dvojice.

Na slunci se opalujem,
v noci vyjem na měsíc,
díky slunci vlastně žijem.
Díky, Slunce! Sviť nám víc!

SLUNCE

DOMINIK HUDÍK, 8.B

Už když jsem se narodil,
slunce v očích jsem viděl.

Z postýlky jsem vylezl,
žhavou kouli našel.
Avšak příliš v dálce byla,
do rukou se nechytla.

Dneska slavím pátý rok,
udělal jsem velký krok.
Slunce na nebi já vídám,
každé ráno, vždy když snídám.

Už mi bude patnáct let,
nejradši bych slunce sněd!
Nechci ho ani vidět.
Je mi teplo kvůli němu,
chtělo by to trochu krému.

Bez slunce bych ale nežil,
chtěl jsem ho sníst to jsem
de..!!
Vlastně jsem rád, že tak svítí,
bez něho neroste kvítí.

Jsem rád, že tu je a bude,
tak ať svítí vždy a všude,
na každého kousek zbude.

ŽLUTÝ TRPASLÍK

RÝVA JAKUB, 8.B

Ve Vesmíru hvězda,
která se nám nezdá.
Hvězda k Zemi nejbližší,
s energií nejvyšší.

Na večer zapadá,
ráno zase vychází,
v noci se nám schovává.
Odkud asi pochází?

Z téhle koule sálá teplo,
je to žlutý trpaslík.
Že nám dává božské
světlo,
na to si už každý zvyk.

Je tu s námi spoustu let,
ohřívá nám tenhle svět.
Je symbolem života,
vytrubte to do světa.

SLUNEČNÉ MĚSTEČKO

BOŘEK JELÍNEK, 8.B

V našem městečku je krásné žití
obzvláště, když slunce svítí.

Na kruháku roste rozmanité kvítí,
slunce na něj vytrvale svítí.

Každá rosy kapička
odráží se jak hvězdička.

I když jsme churaví,
vzduch je Sluncem voňavý.

POHÁDKA O KRÁLOVSTVÍ POČASÍ

NATÁLIE FUČÍKOVÁ, 8.B

Kdysi dávno za velkými horami, mezi vysokými stromy byla malá krajina zvaná království počasí. Tam vlád král jménem Měsíc a královna jménem Slunce. Měli čtyři dcery Jaro, Léto, Podzim a Zimu. Měli také malého syna Bleska, který se střílením blesků doleva a doprava dostával často do potíží. Blesky strašil zvířata a ničil větve stromů.

Nejdůležitější věcí v království byla křišťálová koule, která ukazovala každé z princezen slova písně, po které nastala jejich část roku. Když nastal nejteplejší čas, princezna Léto vzala kouli do ruky a začala zpívat svou píseň. A začalo léto. Počasí pomáhalo královně Slunce vytvářet mraky. Královna přitom střežila zvířata, starala se o stromy a květiny a ukazovala krásné barvy léta po celém světě.

Teplá část roku uběhla rychle, a tak princezna Podzim, která chtěla začít vládnout, vzala křišťálovou kouli do svých rukou a začala zpívat. Tím princezna zahájila období dešťů. Tentokrát počasí pomohlo stromům se zbavit listí, hledalo úkryt pro zvířata a pomohlo hromadit zásoby na zimu, která měla brzy přijít.

Bohužel se stalo, co narušilo celé království. Křišťálovou kouli zasáhl ošklivý úder blesku, který ji rozbil na malé kousky. Vystrašený princ dal do hromady malé kousky koule a schoval je za vázu. Rozhodl se, že to nikomu neřekne. Po této události chtěla princezna Zima zazpívat svou píseň, avšak zjistila, že křišťálová koule zmizela.

Celé království, které se bálo zmizení koule ji začalo hledat. Strýček Vítr ji našel, odfoukal nepořádek za vázou. Koule byla bohužel rozbitá a mohl ji opravit pouze ten kdo ji rozbil. Princ Blesk se bál přiznat co udělal. Dlouhou dobu král a královna hledali viníka a podzim dál trval. Následující měsíce ubíhaly a na obloze byly stále šedivé mraky.

Dokonce i princ Blesk začal pocítovat své činy a už ho nic nebavilo. Konečně sebral odvalu a přiznal se svým rodičům.

Omluvil se za své chování a slíbil, že bude ovládat svou moc. Král a královna byli zklamáni z chování svého syna, ale zároveň byli rádi, že znají

pravdu a budou moci konečně kouli opravit. Aby ukončili podzim, král podal princí knihu kouzel, v které bylo zaříkadlo pro obnovení koule. Princ vzal všechny kousky koule a řekl:

„Chceš-li obnovit čtyři roční období, musíš spojit rozbité kousky do tvaru koule, aby se roční období znovu pravidelně střídala.“

Rozbité kousky koule zářily a po chvíli princ svíral obnovenou kouli.

V království Počasí zavládla velká radost, ale aby zavládla harmonie, museli vynechat princeznu Zimu, a proto vzala do rukou kouli princezna Jaro a začala zpívat svou píseň.

A tak až do příštího podzimu zmizela nadměrná voda, zvířata si znovu užívala Slunce, květiny a stromy byly zase zelené a vše se vrátilo do normálu. Tentokrát podzim skončil ve správný čas a konečně princezna Zima mohla začít zimu očekávanou všemi, kterou svět dlouho neviděl.

SLUNCE

KRATOCHVÍL TOMÁŠ, 8.B

Slunce je hvězda, kterou mám rád,
je to náš velký kamarád.
Krásně svítí, hodně hřeje,
dává nám teplo a hezky se směje.

Díky Slunci energii máme,
a tak si ho užíváme.

Když mám špatnou náladu,
zajdu ven na zahradu.
Pohlédnu nahoru na nebe
a všechny starosti hodím za sebe.

Bez Slunce by nebyl život žádný,
proto si ho važte s námi.

SVĚT BEZ SLUNCE

JANTAČ TADEÁŠ, 9.A

Slunce na zahradu svítí,
kvetete tam všemožné kvítí.

A jestli by tam vůbec bylo,
kdyby Slunce nesvítilo?

Byla by tu zima, krutý mráz,
psům by mrznul čumák a nám nos náš.

Taky tma jak v pytli by tu byla
a pole by nerodila.

Fotosyntéza by neprobíhala,
a bez kyslíku atmosféra by byla.

Svět bez Slunce možný není,
všichni tvorové by zahynuli.

Tak si svého slunce važme,
světlo a teplo je životadárné!

SLUNCE

KRÁL ADAM, 9.A

Slunce svítí na obloze,
je tomu tak už velmi dlouze.
Obrem této soustavy,
za hranicí naší představy.

Velkou a žhavou hvězdou je,
k velkému konci směřuje.
Spálí pak vše, co se blíží,
svou teplotu těžko sníží.

Velkou dálku světlo urazí,
na zemský povrch pak narazí.
Životadárce pro Zemi,
velmi potřebné je, zdá se mi?

SLUNCE A CHEMIE

TRPIŠOVSKÝ JAN, 9.A

Nám se zdá obrovské
při pohledu ze Země.
Měřítkem vesmírným,
jen žlutá tečka ve tmě je.

Víc než milionkrát větší
než naše planeta.
Jeho složení,
zkoumali jsme léta.

Nejvíce má vodíku,
skoro tři čtvrtiny.
Jen procento kyslíku.
Zbytek je hélium.
Všechno jsou to plyny.

Patnáct milionů stupňů uvnitř má,
na povrchu jen pět a půl tisíc stupňů Celsia.
Může za to reakce termojaderná,
kdy se vodík mění na atomy hélia.

SLUNCE

KUBIŠTOVÁ PAVLA, 9.A

Slunce sluníčko,
posviť nám maličko,
do našich zahrádek,
ať jsou jak z pohádek.

Jahody se červenají,
všichni rádi ochutnají,
chtěli by i maliny,
ty však rostou u Niny.

Sviť nám ještě chvíličku,
říkáme našemu sluníčku,
teď si dáme jahody,
pak skočíme do vody.

SLUNCE

MARYŠKA JIŘÍ, 9.A

Kdysi dávno v jedné velice vzdálené galaxii Slunce bylo zničeno, protože tři bratři vyrobili mocnou zbraň. Bratři Hubert, Tatru a Kalmar měli za úkol od své vlády vynalézt zbraň, která může ničit hvězdy, planety, měsíce, a další vesmírné objekty. Jeden z bratrů, Hubert, chtěl tuto zbraň využít k obraně proti jiným civilizacím, protože se bál jejich plánů na zničení planety Země a na zničení celé naší Sluneční soustavy. Tatru měl v plánu dobývat planety, útočit na ostatní planety a civilizace. Ale Kalmar měl svou vizi ohledně téhle zbraně. Kalamara už nebavil život. Nebavilo ho sloužit republice. Takže jeho plán byl jasný, zničit Slunce, aby zničil a vyhladil lidstvo. Kalmar věděl, že jeho druhý bratr Tatru se nechá zmanipulovat a také toho využil. Jednoho dne se sešel s bratrem Tatrue, aby se spolu domluvili na tom, jak se zbaví bratra Huberta, který chtěl sloužit republice a demokracii.

Domluvily se tedy na tom, že se společně sejdou v jejich společném mrakodrapu, konkrétně na střeše. Tatru a Kalmar dorazili dříve na určené místo. Jakmile na střechu dorazil poslední z bratrů, Tatru uhodil Huberta cihlou do hlavy. A následně Kalmar společně s Tatrue shodili Huberta z budovy. Kalmar nadále spolupracoval s Tatrue na zbrani. Uběhly dny, měsíce, roky a zbraň byla skoro hotová. Tatru, ale věděl, že jakmile s bratrem dokončí tuto zbraň, bude se ho chtít Kalmar zbavit. Uběhlo 8 let od Hubertovy smrti.

Jednoho dne Kalmar prozradil bratrovi svůj plán na zničení lidstva tím, že zničí Slunce. Tatru se rozzuřil a ihned chtěl svého bratra udat. Okamžitě odjel pryč z výzkumného centra. Ale Kalmar byl bohužel rychlejší. Najal nájemné lovce, aby bratra eliminoval. Tatru už byl skoro u hlavní budovy, kde bydlel samotný kancléř. Ale nájemný lovec jménem Gloxon mu střelil do létající lodi. Tatru se vyboural a zemřel. Za rok Kalmar dokončil zbraň. Další den večer zničil Slunce. Slunce vyhaslo. Na Zemi lidé propadli panice, zhroutily se světové vlády. Byl to chaos utrpení, děs zkrátka hrůza. Na Zemi začala anarchie. To Kalmar vždycky chtěl, aby lidstvo trpělo za to, jak se chovali k planetě a ke galaxii, ke hvězdám, k němu. Bez Slunce mělo lidstvo velmi malou pravděpodobnost, že přežije. Zřejmě jediným místem, kde by mohli přežít ještě několik stovek let i lidé, byl Island.

SLUNCE

BRUZLOVÁ JANA, 9.B

Slunce vyšlo jasně z rána,
mně se ale nechce vstávat.
Ještě aspoň hodinu
pod peřinou zůstanu.

To už slunko pěkně hřálo,
když se mé okno otevřelo,
zaskřípělo, bouchlo o zeď.
Leknutím probudím se hned.

A uvidím tenhle krásný svět:
Kopce sluncem zalité,
květy barevně rozvité,
radost pohledět.

Co víc si jen přát
než už z rána
spolu se sluncem
na svět hezky se smát.

SLUNÍČKO

BRUZLOVÁ KRISTÝNA, 9.B

Sluníčko, volám tě, kde jsi ?
Přes hory, přes kopce vidět nejsi.
Ukaž se na chvíli, paprsky zasviť.
Ať na tváři radostné úsměvy září.

Volám tě nahoru,
usedni na trůn,
zahřej les i tůň.
Než paprsky tvé vyhasnou.

Už za obzor zapadáš,
červánky rozléváš.
Hvězdy už podobu plnou maj,
A noc už se chystá zahalit kraj.

JE SLUNCE VĚČNÉ?

BUCHTOVÁ PETRA, 9.B

Když jsem ucítila pevnou zem pod nohama, pomalu jsem otevřela oči, které jsem doteď držela pevně zavřené. Po tak dlouhé době vidět Slunce byl šok, mé oči na něj nebyly zvyklé. Tak dlouho jsem necítila ty hřejivé sluneční paprsky.

Na chvíli mě přepadla myšlenka, jestli vůbec chci napomáhat zničení něčeho takového. Oklepala jsem se, na takové myšlenky není čas. Ted' už ne. Zničehonic se do mě opřel silný vítr, jako by mi připomínal, co musím udělat.

„Vždyť já už jdu“, zamumlala jsem si sama pro sebe. Cesta nebyla dlouhá, ale Slunce svítilo tak silně, že to po chvíli přestávalo být snesitelné a já litovala toho, že jsem si sebou nevezala žádné pití.

Došla jsem ke kameni s vyrytými obrázky. Představovali Zemi. Před očima se mi zjevila zkáza, jež můj čin způsobí. Zaváhala jsem. Rychle jsem vytáhla drahokam obroušený do tvaru slzy a vložila ho do prohlubně v místech, kde se nachází Antarktida. V tu chvíli vyšel z kamene černý paprsek směrem ke Slunci.

Má práce zde skončila. Zatmělo se mi před očima, a když jsem se probírala, byla jsem zpátky u Pána Temnot. „Dobrá práce“, ozvalo se za mými zády. „Pojď se podívat, co jsi vykonala, jako jedna z mála jsi to zvládla napoprvé, většina lidí se zalekla toho, co jejich čin způsobí.“ Jedna z mála? „O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se. „Snažíme se vytvořit věčné Slunce, zatím každý pokus skončil nezdarem. Po zjištění, že Slunce stejně shoří, pošleme vyvoleného, aby jeho zánik urychlil, jen se podívej“, pomalu jsem se otočila a zalapala po dechu.

Jako bychom se posunuli o miliardu let. Slunce září jasněji, ledovce se rozpouštějí a společně s oceány se vypařují. Země je prázdná a suchá. Za 3,5 miliardy let takové teplo nevydrží ani horniny.

Povrch se stane žhavým a neobyvatelným pro cokoliv. Slunce pohlcuje planety okolo a ze Slunce, je už jen velký rudý obr. Z velkého obra se stane bílý trpaslík, který nebude větší než Země. Absolutní konec, je tepelná smrt, všechno ve vesmíru má stejnou teplotu, nastává konečná vesmírná nuda bez konce.

SLUNCE A PŘÍRODA

NIKOLA ŠERÁ, 9.B

Slunce ráno vychází,
příroda se probouzí.
Všechno roste, rozkvétá,
Jen rychle, než bude tma.

Co bychom si počali,
bez energie života?
Ze Země by zůstala
jen pustá holá planeta.

Každé ráno ráda vstávám,
ptáci zpívaj, potok teče,
a na louce za chalupou
zvesela se tráva seče.

Větrík listím třese
a v tmavém smrkovém lese
prochází liška každodenní trasou.
Na pasece srnci se pasou.
V křoví tetřevi svatební tance předvádějí,
V korunách veverka dovádějí.

Sluníčko nám život dává,
střídá se tu noc a den.
A já se zas moc těším,
až půjdu ráno ven.

Nic s toho by nebylo,
bez sluníčka milého.

OBSAH

Marie Boudníková, 5.A.....	3
Ema Kellersová, 5.A.....	4
Jan Bělina, 5.A.....	5
Kopáčková Nikola, 5.A.....	6
Adéla Lišková, 5.A.....	7
Ella Matoušová, 5.A.....	8
Proisl Filip, 5.A.....	9
Marie Tlášková, 5.A.....	10
David Valík 5.A.....	11
Matěj Gabko, 5.A.....	12
Petra Karolína Kiedroňová, 6.A.....	13
Anna Boumová, 6.A.....	14
Elen Kubíčková ,6.A.....	15
Tereza Lapáčková, 6.A.....	16
Denis Jirava, 6.B.....	19
Zbyněk Pěkný, 7.A.....	20
Petrík Adam, 7.B.....	21
Anděl Jakub, 7.B.....	22
Petr Jeník, 7.A.....	23
Kristýna Andrlová, 7.B.....	24
Dřevíková Cecílie, 7.B.....	25
Jiří. Filip, 7.B.....	27
Vojtěch Förster, 8.B.....	28
Štěpán Kopecký, 7.B.....	29
Veronika Šimonová, 7.A.....	30
Nerád Marek, 8.A.....	31

Tomáš Pivoňka, 8.A	32
David Šulc, 8.A	33
Natálie Janečková, 8.A	34
Martin Štichauer, 8.A.....	35
Ondřej Klápa, 8.A.....	38
Vladimír Klouda, 8.A	39
Vojtěch Měšťánek, 8.A	40
Denisa Filipová, 8.A.....	41
Kateřina Fuchsová, 8.B	42
Filipová Veronika, 8.B	44
Hana Melcrová, 8.B	45
Janata Jakub, 8.B	46
Dominik Hudík, 8.B	47
Rýva Jakub, 8.B	48
Bořek Jelínek, 8.B.....	49
Natálie Fučíková, 8.B	50
Kratochvíl Tomáš, 8.B	52
Jantač Tadeáš, 9.A	53
Král Adam, 9.A.....	54
Trpišovský Jan, 9.A.....	55
Kubištová Pavla, 9.A.....	56
Maryška Jiří, 9.A.....	57
Bruzlová Jana, 9.B.....	58
Bruzlová Kristýna, 9.B.....	59
Buchtová Petra, 9.B	60
Nikola Šerá, 9.B.....	61

SLUNCE

Sbírka žákovských básní a próz ke Dni Země 2020

Vydala: Základní škola Zruč nad Sázavou v roce 2020

Ilustrace na obálce: Filip Cendelín, 6.B

Náklad: 55 ks

Grafika, tisk: Lepor Kutná Hora – www.lepor.cz

Sbírka byla sestavena z příspěvků žáků ZŠ Zruč nad Sázavou do literární soutěže, konané u příležitosti oslav Dne Země 2020.

ZŠ Zruč nad Sázavou 2020